

SIMONA ARNSTET

Sve ili ništa

Prevela sa švedskog
Marija Popović

■ Laguna ■

Naslov originala

Simona Ahrnstedt

ALLT ELLER INGET

Copyright © Simona Ahrnstedt 2017

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

Posvećeno Milo Revu i Danteu.
Najboljima.

Leksija

„To je zato što sam ja jedna sposobna devojčica“, rekla je Leksija Vikander. Pokušala je da te reči izgovori što jasnije, bez previše mrmljanja. Jedan gost u baru okrenuo se i pogledao je značajno. Leksija je napravila grimasu koja je značila izvinjenje i spustila glas: nije ni shvatila da je govorila preglasno. „Ili žena, na to sam, naravno, mislila. Ja sam jedna sposobna žena“, nastavila je da objašnjava tamnokosom muškarcu. Sedeo je pored nje već neko vreme u baru restorana *Sturehof* i činilo se da je zainteresovan za sve što je govorila.

Zatresla je glavom pokušavajući da izoštri pogled. Možda joj se zamutio zato što je veoma brzo popila drugo piće. Ili je bilo treće? Ili, ipak, četvrto? Iskreno rečeno, nije jasno pamtila. Retko je, međutim, sedela sama po barovima, i pošto niko nije flirtovao s njom, nije imala šta drugo da radi osim da se naliva, jedna čaša za drugom. Sve dok se *on* nije pojavio.

„U kom smislu sposobna?“, pitao je muškarac. Iako neuredan, izgledao je baš dobro. Tamna neobrijana brada i izlizane farmerke isflekane od boje. Sveža ogrebotina na zglobu prsta, kao da je nešto radio rukama pre nego što je svratio tu da popije pivo. Sedeli su otprilike sat vremena, nije bila sigurna koje je

doba. Ćaskali su, pojeo je jedan burger; zurila je u zlatne, tek ispržene štapiće pomfrita, ali se držala pića. I sada je bila kod drugog-trećeg-četvrtog.

Zamahнула je rukom, a muškarac je uspeo da pomeri činiju s kikirikijem trenutak pre nego što bi je oborila sa šanka. Zahvalila mu je osmehom. Imao je fantastične reflekse. Brze ruke. Jake prste. „Pa, mislim na sve“, rekla je pokušavajući da više ne zuri u njegove prste. Izgledali su neverovatno sposobni. „Držim sve pod kontrolom, planiram i organizujem. Stalno sam tako ludo sposobna“, dodala je, osetivši čak i tugu. Zvučalo je patetično kad se izgovori glasno, čak i ako je istina. „Ali danas nisam“, glasnije je rekla.

„Nisi?“

„Nisam. Odlučila sam da bar jednom ne budem...“ Podigla je čašu i klatila njom napred-nazad tražeći pravu reč: „... sposobna. Živeli u to ime.“

Nazdravio je s njom.

Bar je bio prepun, uprkos tome što je nedelja i što je verovatno dosta kasno. Nije bila sigurna koliko je sati, što nije ličilo na nju, ali telefon već dugo nije punila. Dan joj je bio naporan, zaboravila je punjač i *deluje* kao da je ponoć.

„Mogu li da dobijem još jedno ovo roze?“, dozivala je barmena, koji se vrteo za šankom visokog sjaja. Podigla je praznu čašu, međutim barmen se demonstrativno okrenuo od nje i primio porudžbine dve mlade žene sa kosom do dupeta.

Leksija je poželela da ustane i napravi scenu. Ali uprkos tome što se večeras osećala drukčije nego inače, nije otišla toliko daleko. Ipak ona nije tip koji započinje scene – već osoba koju su zadirkivali u školi jer je volela hranu i koju su muškarci odbacivali zato što su im se sviđale žene koje vole da „budu u formi“.

„Jesi li sigurna da želiš još?“, upitao ju je muškarac koji joj je pravio društvo.

„Kako se zoveš?“, upitala ga je.

„Adam.“

„Ja sam Leksija. I, Adame, strašno želim još jedno piće.“

Kratko je ćutao, činilo se da razmišlja. „U redu“, rekao je na kraju i klimnuo glavom barmenu, koji je odmah počeo da priprema piće. Ubrzo se ono našlo pred Leksijom, jarkoroze i penušavo. Pijucnula je, krišom pogledavši muškarca preko ivice čaše. Pijana je, to je tačno, ali zar on ne izgleda baš seksi? Tamnosmeđa kosa boje kafe, kakaa i svega što je smeđe i dobro. Sive oči. Stariji je od njenih dvadeset osam, možda bi mu dala trideset pet, trideset šest. Nema prsten. Prvo je to proverila. Zgodan, zainteresovan i pažljiv. U stvari, predobar da bi bio istinit, ali ona se ne žali. Osećala se usamljeno i neuspešno pre nego što je seo pored nje. Spasao joj je večer.

„Ne moraš da sediš ovde“, rekla je pokušavajući da bude velikodušna. Kad je malo bolje razmislila, shvatila je koliko je idiotski to što se oseća odgovornom da drugima bude ugodno i što smatra da nikome ne treba da smeta – međutim, to je bilo duboko usađeno u njoj. Htela je s tim da prekine. Sutra.

Adam je podigao obrvu. Nije ni znala da je moguće podići samo jednu. Bilo je stvarno uspešno. Pokušala je i ona.

„Šta to radiš?“, pitao je.

„Podižem obrvu“, objasnila mu je.

„Pomislio sam da si doživela šlog ili da si se onesvestila. Želiš li da odem?“

„Ne“, odgovorila je naglašeno. Bilo joj je baš dosadno da sedi sama u baru, dok su je barmen i ostali ignorisali. Niko nije ni pokušao da joj dosađuje. Feministkinja u njoj trebalo bi da bude srećna, ali bilo je deprimirajuće, na jedan sramotan način. Može li žena da bude feministkinja, a da istovremeno ipak želi da joj neko iskaže pažnju? Dobro pitanje. Ugledala je fleku na butini. Diskretno je pokvasila prst i pokušala da je istrlja. Haljina, koja je izgledala privlačno i udobno na vešalici u jednom butik u trgovačkog centra *Sturegalerija*, sada je delovala samo tesno i čak izgužvano. Odustala je od trljanja. „Nije moj dan.“

„Zašto to kažeš?“, pitao je i ponovo podigao čašu. Pio je obično pivo, bez ikakve posebne oznake na čaši – prosto: pivo na točenje. Sviđao joj se zbog toga. U farmerkama i sa ramenima kao kod bodi-bildera, izgledao je kao momak koji fizički dosta radi, kao neotesani mangup iz predgrađa. Seća se takvih iz škole. Opasnih momaka. Nikada se nisu obazirali na bucmaštu, poštenu štreberku Leksiju Vikander. U izvesnom smislu, bilo je to i dobro; njeno školovanje je pretežno proteklo u tome što je *nisu* primećivali – ni momci ni devojke. Ako je čovek skoro nevidljiv, niko se ne svada s njim.

„Šta?“, upitala je, jer se nije sećala o čemu su razgovarali.

„Rekla si da si imala loš dan.“

„A da, tako je. Ili tačnije lošu sedmicu, krunisanu epski lošim vikendom.“

Otpio je još malo piva i spustio čašu. Imao je tamne dlake po rukama i prstima. Snažne, široke šake. Volela je široke šake. Da li je već jednom pomislila na to?

„Pričaj.“

„U kancelariji vlada pometnja“, rekla je usredsređujući se na posao. Sve drugo je previše patetično. „Ljudi su neraspoloženi. Ljuti.“

„Na tebe?“

Leksija se nasmešila. „Retko nekoga naljutim.“ Neke je iritirala, ali retko ko je bio otvoreno ljut. „Da. Ali ovo je bila duga sedmica, kao što rekoh.“

„I epski loš vikend“, podsetio je.

„Tačno. Već dugo osećam da sam smrvljena na svim frontovima.“ Nekada je mnogo bolje umela da odbaci takav osećaj, ali danas je on bio prejak.

„Pričaj.“

„Jesi li siguran da želiš da čuješ?“

„Apsolutno.“

„Malo sam se posvadala s mamom. Užasno. Odrasla sam, a pored nje se ponekad osećam kao da mi je pet godina.“ Majka

ju je zvala jutros i uspela je da joj pogodi baš svaku bolnu tačku: težinu (kažem ti to za tvoje dobro, voljena Leksija), to što nema muškarca, budućnost. Kritika i ubod iglom umotani u oblandu pažnje. „Da li se i tebi to dešava?“, pitala je. Možda je drugačije kod muškaraca.

„Moja majka je mrtva“, kratko je odgovorio.

„Oprosti“, rekla je žalosno.

„Nema veze. Davno je umrla.“

„Ipak, oprosti ako sam bila bezosećajna.“

„Nema razloga da se izvinjavaš. Ali čini se da je tvoja majka neprijatna.“

„Možda. Ponekad“, rekla je i začutala. Njih dve su bliske, međutim to ima i svoje mane. „Ipak, ona mi je mama. Volim je, naravno. I ona voli mene, mnogo toga je za mene učinila i želi mi dobro.“ Odjednom je osetila potrebu da brani majku: ona jeste umela do smrti da je iznervira, ali ipak nije u redu da je drugi kritikuju.

„Shvatam“, rekao je i činilo se da tako i misli.

„I oprosti ako sam ti odbrusila“, kazala je shvatajući da se izvinjava za sve što govori. Ali ovo s majkom je osetljivo.

„Nisi odbrusila“, mirno je rekao.

Neverovatno je fer. Nije ljigav, ne preteruje, samo sluša i potvrđuje. Veoma atraktivno. „Imala sam baš neuspešan izlazak s devojkama danas“, rekla je.

„Opa.“

Klimnula je glavom. Brinula se da će joj biti naporno, ali bila je željna društva i ipak je izašla. Trebalo je da ostane kod kuće. I nije trebalo da u restoranu *Sturehof* pije roze pića s nepoznatim čovekom, već da spava. Njene uobičajene aktivnosti nedeljom bile su: prikupljanje snage za posao, pripremanje odeće, pregledanje mejlova, pravljenje maski za lice i spiskova korisnih namirnica koje je trebalo da proba u skladu s nekom čudnom dijetom. Ali veoma je umorna od toga što je sposobna. Prelazila je kažiprstom preko ivice čaše.

„Je li sve u redu?“, pitao je Adam.

„Da, da.“ Činjenica je da se osećala baš dobro. Alkohol. Adamove zainteresovane oči. Verovatno se zbog toga i usudila da priča s njim, jer je izgledalo da ju je *primetio*. A i zbog činjenice da je skoro iskapila sav kosmopoliten u restoranu *Sturehof*. „Treba da znaš da nikada nisam pijana“, rekla je i pogledala u čašu. Roze tečnost je bila isprskana unaokolo.

„Nisi?“

Leksija mu se primakla – trenutno nije marila za neuspešan izlazak s devojkom, za nesnosnu majku i posao. Primakao se i on, a pogled mu je zasijao. Imao je fantastične oči, sive i tople. Jednom ili dva puta, početkom večeri, pomislila je da se u njima nazire nešto drugo, nešto skoro hladno ili teško – ali to je nestalo, a možda se i unutrašnje osvetljenje poigravalo s njom. Sada je videla samo zainteresovanu toplinu. „Šta?“, pitao je Adam. Nije se odmah nasmešio, ali mu je osmeh igrao u očima.

„Kako čovek može da ima tako duge trepavice?“, čula je samu sebe kako govori. Ali zaista su bile neverovatne. Duge, guste i tamne. Svaki put kad bi trepnuo, zadrhtala bi. Izgledao je kao sa reklame za aktivnosti na otvorenom ili za alat. Prodavci testosterona u teglama trebalo je da ga stave na etikete. Mogla bi im napraviti tekst, pomislila je, ali nikako nije uspevala da se seti neke duhovite rečenice.

Ponovo je podigao obrvu. „Šta je? Zuriš.“

Leksija je zavrtela čašu i otpila gutljaj. „Ništa. Ali da nisam ovako pijana, nikada ne bih bila dovoljno hrabra da razgovaram s tobom.“

„Zašto ne bi?“

Bilo joj je teško da proceni da li se on šali. Zar nije primetio kako ga sve žene u baru ponekad krišom pogledaju? Nije bio najzgodniji, daleko od toga, ali imao je nešto što je privlačilo poglede. „Treba da znaš da mi je naišla suva sezona u poslednje vreme“, kazala je i nasmešila se zbog toga što je glasno

izgovorila te reči. Ali tačno je. Njen seksualni život trenutno nije bio nikakav. Imala je dvadeset osam godina i već dugo nije spavala ni sa kim. Jedna žena ne bi trebalo nedeljama da bude bez seksa. Mesecima.

Adam se počeošao po obrazu; izgledao je i prezadovoljan, ali i uznemiren.

Leksija je malo razmislila. Pokušala je da se seti nečega ljubaznog što bi rekla, ali je umesto toga upitala: „Jesi li oženjen?“ To ju je ipak najviše zanimalo. Da li je imao ženu ili devojkicu kojoj bi trebalo da bude veran.

Lagano je odmahnuo glavom. „A jesi li ti udata?“

„Ne, singl“, odgovorila je. „Ali voliš žene?“ Nije izgledao kao peder, mada ko zna? Nije se baš dobro razumela u muškarce. Ponekad su potpuno neshvatljivi. A on je delovao i predobro. Ponudio joj je piće, pričali su. Možda je žigolo, palo joj je na pamet. Ali nije sitničava. Neka joj proda svoju ljubav. Ponovo se nasmešila.

Ispio je pivo, obrisao penu sa gornje usne i nije odgovorio na pitanje. Činjenica je da u farmerkama i patikama uopšte nije izgledao kao žigolo. Najviše je ličio na građevinca koji je zalutao ovamo. A opet, više je njemu pristajalo da bude ovde nego njoj. Svaki put kad bi Leksija pogledala po prostoriji, videla bi kako mu devojkice dobacuju gladne poglede i osmehe s pozivom na flert. I nekoliko momaka, takođe. Pokušala je da prekrsti noge na visokoj stolici za šankom, ali nije uspela. Ispitivački ju je pogledao. „Teško je sedeti elegantno“, izvinila se i ispraznila čašu. Sada bi već trebalo da krene kući. U stvari, trebalo je još pre nekoliko sati.

„Još jedno?“, upitao je. Mogla se zakleti da je pogledom upravo prešao preko njenih nogu, pa ju je obuzelo uzbuđenje. Adam ju je *posmatrao*. Noge su joj bile okej. Doduše, ne može se reći da su duge i vitke, ali nisu bile ni najgori deo njenog tela – bar ne skočni zglobovi. A imala je i dobre cipele na štiklu i vrlo skupe čarape.

Prihvatila je piće, istovremeno pokušavši da diskretno učvrsti labavu pundu, i zapitala se pokušava li on da je napije i hoće li to uticati na nju. Ponovo je pritisnula kosu. Još jedna pogrešna odluka: pokušaj pravljenja elegantne frizure. Osećala se pre kao da ima mrtvu životinju na glavi. „Hvala“, rekla je, pomerila ruke sa kose, podigla novo piće koje se već našlo ispred nje i otpila gutljaj. Bilo je kiselo, pa su joj se unutrašnje strane obraza stegle. „Zapravo, nije ni trebalo da budem ovde“, kazala je. Da li je to već rekla?

„A gde je trebalo da budeš?“

Dobro pitanje. Nije imala pojma. „Trebalo je danas da se vidim sa starim drugaricama. Devojkama s kojima sam išla u više razrede osnovne škole.“ Nisu se vidale tako često, možda dva puta godišnje, ali volela ih je. Sve osim jedne. „Prvo užina, pa onda piće.“

„Ali sada si ovde, sama. Ili, da, sa mnom. Šta se desilo?“

Josefin se desila.

Leksija je slegnula ramenima. „Na opšte zadovoljstvo, brzo su odlučile da idu u spa-centar.“

„A ti ne voliš spa-centre?“, pogodio je.

„Trebalo je, nakon svega, da se nađemo ovde u osam sati.“ Stigla je deset minuta ranije – naravno, pošto je takva – ali devojke se nisu pojavile. Nijedna joj nije poslala poruku, a telefon je sada mrtav, pa nije mogla da sazna kuda su otišle. „Trebalo je da idu u spa-centar *Sturebadet* i nakon toga da se nađu ovde sa mnom.“ Tako su se dogovorile. Gledala je u čašu, klimala glavom. „Nisam mogla da nagovorim samu sebe da odem tamo“, utučeno je rekla.

„Zašto?“ Zvučao je potpuno zbunjeno.

Eh, može i to da mu ispriča. „One su baš mršave. U odličnoj formi. Dobro osunčane i savršene, a ja... nisam. Mrzim spa-centre“ – ratoborno se nasmešila. Nijedan normalan čovek ne bi voleo da se svlači među ostalima. O tome nikada nije

pričala, ali kakve veze ima: nikada se više neće videti. „Ako nisi primetio, imam...“ – savila se i šapnula: „...višak kilograma.“

Videla je kako ju je preleteo pogledom i brzo je uvukla stomak. Još pamti kada joj je poslednji dečko pipkao naslage sala i rekao da bi trebalo da razmisli o svojoj težini. Kao da je ikada i razmišljala o nečemu drugom.

„Zovem je Nesnosna Josefin“, nasmejala se.

„Koga?“

„Moju zakletu neprijateljicu. Jednu devojkicu. Išle smo zajedno u školu. Mislim da je ona kriva za to što se nisu pojavile.“ Bilo je to najlogičnije objašnjenje. Ponekad izgleda kao da još uvek svi žive u svojim starim ulogama. Popularna Josefin i debela, zlostavljana Leksija. Drugari koji se javljaju kada Josefin nešto zahteva. Tako je uvek bilo. Kada bi se Josefin pojavila, Leksija bi bila odgurnuta. „Poznata je. Da li si čuo za nju? Josefin Sandelman? Ima podkast. *Buka*.“

„Ne slušam podkaste.“

„Njen muž Leo i ja radimo zajedno.“

„Baš nezgodno.“

„Jeste. Ali život je takav. Nastavila sam dalje i baš me briga“, rekla je i poželela da je zaista tako. Da se oslobodi Josefininih pakosti. Da odrasla Leksija bude jaka i ostavi sva peckanja, sve poglede i svu nesigurnost iza sebe. Uh, nije želela da se ubedači danas. Na pamet joj je palo nešto sasvim drugo – jedna mnogo, mnogo važnija misao.

„Nisi valjda Danac?“, upitala je.

Odlučno je odmahnuo glavom. „Ne“, rekao je i nasmejao se. „A ti?“

Odmahnula je rukom, nestrpljivo. Iako je savršeno govorio švedski, čovek ipak mora biti oprezan. „Sigurno?“

„Kunem se. Ni jedan jedini danski gen u telu.“ Zvučao je tako da uliva poverenje. To je fantastična osobina. Ulivanje poverenja. Muževan, seksi, uliva poverenje – imao je sve.

Zaboravila je šta je htela da kaže. O čemu su ono pričali? „Onda ću ti poveriti jednu tajnu“, setila se. „Ove nedelje nam dolazi direktor koji je Danac. I verovatno je pravi glupan. Kapirraš?“

„Ne baš.“

Leksija je klimnula glavom, a punđa joj se još više olabavila. „Ubacuju prokletog Danca, on preuzima upravu“, rekla je osetivši gnev koji se krčkao u grudima i budio je čitave sedmice. „Eto tako. Moja firma je prodana.“ Ona je kopirajter u jednoj maloj reklamnoj agenciji. Sve je bilo kao i obično, svi su radili svoj posao sa svojim mušterijama, sve dok prošle sedmice nije pala bomba. Prodati su, kupilo ih je veliko preduzeće i svi mogu lako da dobiju otkaz. Naročito ona. „Iznenada će primiti nekog idiota iz nove uprave. Sranje, sigurno ništa ne zna.“

„Zar su oni takvi?“

„Danci?“

„Uprave koncerna.“

„Znam samo da moram biti spremna na to da će mi neko zabiti nož u leđa. Sve se ljulja. Svako može nasrnuti na svakoga. Konkurenti, kolege.“

„Ili prokleti Danci“, predložio je.

„Upravo tako.“

Stavio je u usta jedan kikiriki s ukusom čilija, popio pivo i podsticajno rekao: „Nastavi, slušam.“

„Jedva i razumem šta se desilo. Brinem se.“

Pomerio je čašu s pivom. „Zvuči teško.“ Nije pitao čime se bavi i to je lepo. Mrzela je kada treba da definiše svoj posao i sudi o njemu. Možda je i on takav.

„Volela bih da nisam ovoliko uplašena“, rekla je.

„Jesi li? Uplašena, mislim?“ Izgledao je sumnjičavo, kao da se na njoj nije videlo da mora svakodnevno da dokazuje svoju vrednost. Da se često oseća kao blefer. Da je, doduše, prilično sigurna u svoju inteligenciju i sposobnost da bude dobar prijatelj, ali ne i u sebe kao ženu.

„Da“, rekla je, jer se plašila. Ne sve vreme, ali često. Plašila se da će napraviti budalu od sebe, da ono što uradi neće valjati. A sada: da će dobiti otkaz.

„A šta bi radila kad se ne bi plašila?“, pitao je.

Odlično pitanje. Razmišljala je. Šta bi radila kad bi mogla da radi bilo šta a da se pritom ne uplaši? Ne uzimajući u obzir to što priča s njim. Jedna misao je zatreperila. *Usudila bih se da tražim sve*. Ali nestala je, i ona je krišom pogledala u njegove usne. Mislio je, naravno, na to šta bi radila u pogledu posla. Jedino što je videla bile su, međutim, njegove usne, pomalo sjajne od poslednjeg gutljaja piva. Volela je usne muškaraca, oduvek. Njegove su bile savršene. I imao je bele zube. I nago-veštaj tamne brade.

„Mislim da bih poljubila više muškaraca“, rekla je pomalo u šali, a pomalo iskreno, i nagla se napred.

Osmehnuo se. „A, tako?“

Stavila je ruku na njegovu nogu. Razgovarali su o tome kako je biti neustrašiv uprkos svemu, pa je neustrašiva Leksija, baš onakva kakva je želela da bude, tako i postupila. Preuzela je odgovornost. Zauzela je svoje mesto. Njegove sive oči su se pomalo raširile. Nagla se još malo, pridržavajući se za farmerke u predelu butina, i zapazila da su joj pod dlanom samo čvrsti mišići i vrelina. Zatim je preteglu unapred, sručila se ka njemu – i tako su im se usne srele. Pokret nije bio baš elegantan – nešto između poljupca i pada unapred – ali usne su im se svakako dodirnule. Ukočio se, ali se nije povukao, pa je Leksija zatvorila oči i dopustila da utone u poljubac. Kakva divna usta. Još bolja nego što izgledaju. Jaka, čvrsta i baš onako mekana kakva i treba da budu. Pošto je izgubila ravnotežu kada se toliko nagla napred u stolici za šankom, to je preraslo u pravi jaki poljubac, doduše pomalo nezgrapnan. Je li to zajecala? Možda od alkohola, osećala je vrtoglavicu. Ponovo je zajecala. Povukao se u stranu, i to veoma brzo, tako da je Leksija skoro izgubila ravnotežu.

Otvorila je oči, uhvatila se za šank, uspostavila ravnotežu i nabusito se vratila u stvarnost; vrtoglavica i probadanje sada su ostali samo kao nejasan osećaj. Da li ga je, upravo, stvarno poljubila? Opipala je prstima usne: toplota sa Adamovih usana još se zadržala.

Ustao je sa stolice za šankom, ozbiljnog lica. Nije bilo više toliko topline u očima. „Nažalost, moram da krenem“, rekao je kratko i vrlo poslovno. Pokazao je barmenu kreditnu karticu. „Ali pobrinuću se da ti stigneš kući.“

„Sama ću se snaći“, odvrtila je pokušavajući da ne misli o tome kako mu je upravo dosadila. Blagi bože, baš neprijatno. „Još uvek je rano da se ide kući.“

Odmahnuo je glavom. „Kasno je i uskoro zatvaraju.“ Nasmešio se i lice mu se pomalo smekšalo. „Hajde, dođi, pozvaću taksu.“

Leksija je polako skliznula sa stolice za šankom. Sive oči su se urezale u njene, a srce je ponovo proklizalo. „Možda bi trebalo da ideš sa mnom kući“, promrmljala je pokušavajući da se našali i preuzme kontrolu nad situacijom. Ne bi imala ništa protiv da ga povede kući, da se pripije uz njega, da je u krevetu pritisnu ti biceps, da prođe prstima kroz tu smeđu kosu. Da se spusti na njega. Da svrši s njim.

Muškarac je prevrnuo očima, kao da je čuo njen unutrašnji monolog, a nije imao ni najmanju nameru da vodi ljubav s njom. „Hajde, kreni.“

„Okej“, promrmljala je. Izašli su na ulicu. Kada se Leksija zateturala, obuhvatio ju je rukom. Bilo je hladno i zadrhtala je od zime. Kaldrma je bila neravna, a njene štikle stvarno visoke.

A zatim.

Hladan znoj i mučnina su pokuljali. „O, ne“, zajecala je.

„Šta?“, rekao je, ali ona nije stigla da odgovori. Stavila je ruku na usta. „Upomoć“, šaptala je kroz jecaje. Brzo ju je povukao u stranu i stao pored nje dok je povraćala kod nekog jadnog javora čiji se život polako gasio pod asfaltom i kockama kaldrme. Da Leksiji nije bilo toliko muka, verovatno bi legla i

umrla od srama. Sada se zadovoljila brisanjem usta vlažnom maramicom koju je on odnekud stvorio i izbegla razmišljanje o tome da mu je povračka isprskala cipele.

„Bolje?“, pitao je.

Leksija je pokorno klimnula glavom. To je najveće poniženje koje je doživela.

Gledao je ka ulici, mahnuo i rekao: „Evo dolazi taksi. Uskači.“ Otvorio je vrata, pomogao joj da uđe i zamolio taksistu da se postara da ona bezbedno stigne kući.

„Sačekaj“, iscrpljeno je rekla. „Kako se zoveš?“

Posmatrao ju je. Nije izgledao ljuto, ali se nije ni nasmešio. „Već sam kazao da se zovem Adam“, odgovorio je.

„Tačno. Hvala“, rekla je, a on je zatvorio vrata za njom. Sakrila je čelo rukama i čitavim putem se koncentrisala samo na to da više ne povraća. Pa dobro, kod kuće je izgubila bitku, ali tada je bar bila sama. I u toaletu. Ili bar u blizini toaleta. Čak je i sposobna devojčica imala svoje granice.

Adam

Adam Nilund je video da taksi sa pijanom Leksijom skreće iza ugla i nestaje. Pogledao je svoje isflekane cipele, stavio ruke u džepove i krenuo u noćnu šetnju ka kući. Privukla ga je – nije vredelo poricati. Činjenica je da ju je zapazio čim je ušao u bučni restoran. Počeo je da kreči jednu sobu u stanu i slušao je muziku, zaokupljen struganjem, gitovanjem i brušenjem. Oko pola osam je veoma ogladneo. Frižider mu je bio prazan, jer je došao najranijim avionom iz Londona, gde je vredno radio u glavnoj kancelariji – pa je u poslednjih godinu dana jedva i bio kod kuće u Švedskoj. Osim toga, i mrzeo je da sprema hranu. Promenio je majicu, ali su na njemu ostale isflekane farmerke, pa je tako prošetao do trga *Stureplan* i restorana *Sturehof*. Tu je ona sedela. Svetla kosa je hvatala i odražavala osvetljenje u baru, sijajući se od svega toga. Mekane obline koje tamna haljina nikako nije mogla da sakrije i odlučan izraz lica kada je pokušala da balansira na visokoj stolici privukli su mu pogled, učinili da zastane, pa su ga potom odvukli do nje. Sve je na njoj bilo okruglo i mekano: obrazi, grudi, noge. Nije bilo nikakvih čvrstih uglova, uskih linija niti dobro istreniranih mišića. Izgledala je usamljeno, skoro napušteno. Iako je došao

u restoran da jede i prikupi misli pred sutrašnji naporan dan, uprkos tome što su žene i komplikacije bile poslednje što je tražio nakon jedne sasvim lude, užurbane sedmice, ipak je impulsivno stao pored nje, naručio pivo i pogledao je. Pijani osmeh koji je dobio kao odgovor, a zatim i brz komentar, podstakli su ga da sedne pored nje i započne razgovor. Vrlo brzo dotakao se misli da pokuša da je zavede. Slab je na obline, a ona ih je imala u izobilju.

Poljubila bih više muškaraca.

Adam je skrenuo u Ulicu Strandvegen. Živeo je skoro na samom kraju te duge ulice i svidela mu se osvežavajuća šetnja. Morao je malo da razbistri misli. *Poljubila bih više muškaraca.* Bio je to ekstremno neprikladan komentar, iako, naravno, nije tačno mogla da zna *koliko* je bio neprikladan, ali bio je i zanimljiv, mora priznati. Sva je bila zanimljiva – sa svojom samoironijom, strašću i promišljenim razmatranjima. Osetio je neposrednu i primitivnu želju kada mu se pogled zalepio za svetle, sjajne usne. Usporio je korak setivši se poljupca. Zbog toga će se ona sutra sigurno kajati. Bio je potpuno nepripremljen za njega. Flertovala je i u vazduhu se osetilo uzbuđenje među njima, ali nije ni pomislio da će biti toliko smela kada zagusti. Zbog toga je bio iznenađen i dozvolio joj je da svoje mekane usne prisloni na njegove, isuviše dugo. Bio je, iskreno rečeno, šokiran zbog sopstvenog odziva na prilično bezazlen poljubac – više, u stvari, ljubakanje u baru nakon nekoliko pića. Ali kada su im se usne spojile, delovalo je kao da ga je udarila struja kroz čitavo telo. Uvukao je ruke dublje u džepove farmerki. Primećivalo se da će uskoro oktobar, vetar iz pravca uvale Nibruviken je osvežavao.

Mora da je bila prilično pijana, pomislio je, nalivala se roze pićima sa impresivnom odlučnošću. Uprkos tome što je deo alkohola izbacila prilikom povraćanja preko njegovih cipela – ponovo je bacio pogled na svoja stopala – ipak misli da će sutra biti prilično mamurna. Da, trebalo bi da se uzdrži od

smejanja – izvadio je ruku iz džepa i pogledao na sat – bar za ovo kratko vreme.

Ako se uopšte dovuče do posla.

Adam je izvadio ključeve iz džepa jakne, otvorio ulazna vrata zgrade i krenuo uz stepenice, a kad je otključao vrata stana, zazvonio mu je telefon. Postojala je samo jedna osoba koja je mogla da ga zove u ovo doba, pa se javio a da nije ni pogledao ko je.

„Šta hoćeš?“, upitao je.

„Želim da proverim je li sve spremno za sutrašnji dan“, rekao je Roj Hanson, njegov šef, mentor i najveći smarač.

„Znaš li ti koliko je sati?“, odvratio je Adam prolazeći pored neraspakovanog kofera na podu u hodniku. Trebalo je sutra da ga raspakuje. „Idem na spavanje.“

„Ja spavam samo tri sata“, rekao je Roj.

„Znam. Kažeš to otprilike jednom dnevno.“

„Nema baš mnogo šezdesetpetogodišnjaka moju građu“, nastavio je Roj sa hvalisanjem.

Tokom svih tih godina koliko ga je Adam poznavao, omiljena tema tog čoveka bila je: njegova fizička top-forma.

„Znaš li da samo mala deca i starci pričaju o svojim godinama?“

Roj je na trenutak začutao. Adam je izuo cipele, izvadio plastičnu kesu i stavio ih u nju. „Dobro je što si preuzeo funkciju direktora agencije“, najzad je rekao Roj.

„Kada tako kažeš, zvuči kao da sam imao izbora“, odvratio je Adam. Znali su obojica da je tu u znak protesta. Roj je prvo kupio reklamnu agenciju, a da pritom nije pitao nikoga od svojih savetnika. Onda je otpustio iskusnog direktora pod ponižavajućim okolnostima, a nakon toga energično postavio novog – jednog Danca, iskusnog momka, za koga je Adam ipak mislio da će biti u redu i da će dobro obaviti posao. Ali Roj je *potom* otpustio i Danca, nakon samo nekoliko dana. Opet bez ikakvog razgovora sa bilo kim, čak ni sa samim Adamom, koji je trebalo da bude njegova desna ruka.

„Neshvatljivo mi je da nisi dozvolio Dancu da ostane u firmi, bio je odličan za to mesto. Za razliku od mene, koji sam prekvalifikovan.“ *I prokleta ljut.*

„Potreban mi je neko na koga mogu da se oslonim“, rekao je Roj.

To je tema koja se uvek vraćala, Roj je ponekad paranoičan.

„To je jedna mala, osrednja reklamna agencija“, rekao je Adam. „Sumnjam da su mogli da naprave neku veliku štetu. Još uvek ne shvatam zašto si je kupio.“

„Imam svoje razloge.“

„Nešto lično?“, posumnjao je odmah.

Ne bi to bilo prvi put. Adam se divio Roju, ali je znao i da poludi zbog impulsivnosti tog čoveka. Iste osobine koje su dečaku iz malog grada, Roju Hansonu, pomogle da izgradi imperiju, Adama su često dovodile do čistog ludila.

„Poslovi su uvek lični. Bar za mene. Ja sam takav čovek.“

Roj je često sebe opisivao kao uličnog borca i gubitnika. Adam je znao da on voli provokativno da se izjašnjava i da konkurentima i neistomišljenicima daje po nosu putem novina i televizije. Ipak, bio je prepreden biznismen, sa niskim stepenom tolerancije za baljezgarije. Adam je to poštovao.

Prislonio je slušalicu na rame i brzo skinuo majicu. Znao je: Roj želi da on nastavi sa pitanjima o tome zašto je kupio agenciju; samo zbog toga je još uvek na vezi. Roj je uvek imao svoje razloge, ali ko zna kakvi su oni. Adam je pretpostavljao da ga je neko uvredio. „Roj, da li si hteo nešto posebno ili si me samo pozvao da me iritiraš?“

„Želim izveštaj naknadno. Tada hoću sve da čujem.“

„Zar ti nećeš doći? Mislio sam da ćeš prvog dana biti u agenciji.“ Adam je planirao da stigne prvi. Uvek je dolazio pre svih. Trudio se da bude u prednosti nad ostalima i najbolje se pripremao. Ali je ipak računao da će i Roj biti prisutan. Prošli su kroz svu dokumentaciju i uglavnom je imao pristojno mišljenje

o agenciji, međutim trebalo je doneti još mnogo odluka: ko će izgubiti posao, a ko će biti postavljen na te dužnosti.

„Ne, imam druge sastanke.“

„Koliko dugo ostaješ u Stokholmu?“, pitao je Adam.

„Kratko. Stići ćemo da pričamo i o tvojoj budućnosti.“

Adam ništa nije rekao, ali je osetio napetost. Često su pu-tovali, on i Roj – većito su bili zauzeti. Došlo je krajnje vreme, znali su to obojica.

„Jesi li još uvek tu?“, upitao je Roj.

„Javiću ti se posle sutrašnjeg sastanka. I nemoj me više zvati, ja ću zvati tebe. Sutra. Sad idem da spavam.“ Adam je spustio slušalicu i isključio zvuk, nije se uopšte oslanjao na Rojevu kontrolu impulsa. Nije bilo neobično da Roj pozove u četiri sata ujutru i saopšti ideju koja mu je upravo pala na pamet.

Sada je nameravao da napiše nekoliko tačaka pred sutrašnji sastanak, da odspava dva-tri sata, a zatim požuri sa onim zbog čega je došao u Stokholm. Uneo je tek oprano odelo u spavaću sobu, okačio ga na vrata i uključio računar.

U poslu nikada nije bio neuspešan, bilo da je zadatak mali ili veliki. Naprotiv, čitav svet finansija znao ga je po bezobzirnoj efikasnosti – zbog toga ga je Roj i držao. Zadatak u reklamnoj agenciji bio mu je da bude što oštiji, a i voleo je da bude takav.

Jedne poslovne novine opisale su Roja kao čoveka koji se služi metodama mafije – i on je bio oduševljen tim člankom. Uramio ga je, hvalio se njim. Doduše, takva kvalifikacija je bila preterana: držali su se, naravno, granica zakona. Ali bili su do-bar tim i dopunjavali su se. Tamo gde je Roj bio neusredsređen i previše se uzbuđivao, Adam je bio hladan i analitičan. Tamo gde je Roj dopuštao da njime upravljaju osećanja, Adam je koristio intelekt.

Letimično je pregledao mejlove dok su mu misli navirale. Nije mogao da se koncentriše na posao. Kao i većina pravih muškaraca, nije mogao poreći da obožava zgodne noge i da voli

seks. Isključio je računar – nikada nije dozvoljavao da par lepih očiju i privlačne obline utiču na njegov radni učinak.

Pa, ukoliko Leksija Vikander želi da bude među onima koji će zadržati posao u reklamnoj agenciji koju je Roj kupio i u kojoj ga je imenovao za direktora, najbolje bi joj bilo da sutra nekako dođe do kancelarije i pokaže šta zna. Jer Adam je poznat po mnogo čemu – ali saosećanje prema nemarnim zaposlenima *nije* imao. I kako sada stvari stoje, već četrdeset osam sati je šef Leksije Vikander.

Leksija

Nakon nekoliko sati sna, Leksija se probudila s najgorim marmurkom koji je ikada doživela. Mozak joj je treperio od bola, a puls galopirao. S naporom je otvorila oči. Srce joj je lupalo kao da će iskočiti iz grudnog koša. Malo se nakašljala i zajecala. Bol. Bolelo ju je baš sve. Očni kapci. Čelo. Pojedini delovi tela. Pažljivo je pomerila jednu nogu. Ležala je preko prekrivača i mora da je spavala u istom položaju nekoliko sati jer je bila sva ukočena. Jedna ruka joj je utrnila, a kada je mrdnula stopalo, osetila je kako se cipela klata. Drugo stopalo je bilo boso. Kada je podigla glavu, videla je da su joj hulahopke pocepane.

Ponovo je utonula u jastuk i zajecala. Unutar čeonu kosti treperila su nejasna sećanja na besnog taksistu koji ju je drmao i budio na zadnjem sedištu urlajući da je stigla. I sigurno je uspela da ubaci ključ u bravu i nekako otključa, ali se toga ne seća. Bože, iskreno se nada da je zatvorila i zaključala vrata za sobom. Mučnina je naišla, ali je ona bila suviše iscrpljena da bi uopšte i pomislila na povraćanje. Da, tačno, povraćala je u toaletu pre nego što se nekako dovukla do spavaće sobe. Nakon toga se verovatno, skroz obučena, sručila preko kreveta. Sada je osetila da joj je tašna pod grudima. Drhtavim rukama ju je

otvorila: delovalo je da je sve tu. Platila je karticom i, sudeći prema računu, ostavila previše bakšiša. Haljina joj je bila nabrana oko kukova, a jedan prastari budilnik koji je uvek navijala radi sigurnosti, zazveketao je. Uz bolno stenjanje, pružila je ruku i isključila ga.

Bila je prilično sigurna da danas radi, iako se nije sećala koji je dan u nedelji. Za trenutak je poželela da pozove i kaže kako je bolesna – ali ne, nikada nije bila na bolovanju. Pokušala je da guta, međutim grlo joj je bilo tako suvo da se ponovo zakašljala. Uspuzala se na laktove i sačekala da prođe talas mučnine pre nego što je ustala, zadrhtala i nesigurnim korakom došla do kuhinje, gde je uzela tubu tableta protiv bolova *treo*. Nakon što je u punu čašu vode ubacila dve šumeće tablete, stavila je telefon na punjenje i čula kako poruke kuljaju. Skrolovala je nekoliko jučerašnjih poruka od devojaka. Pa da, tačno kako je i pretpostavila: Josefin im se priključila, pa su taksijem otišle do hotela *Lidmar* umesto da dođu do Leksije u restoran *Sturehof*. Posle toga se više nisu javljale. Očigledno se nisu ni pitale gde li je otišla. Iako je znala da je to nepotrebno, ipak je pogledala Josefinin *Instagram*. Ova je imala dve hiljade pratilaca na profilu, gde je skupe kupovine i fetfobiju prerusenu u savete o dijetama kombinovala sa citatima, uvijenim pakostima i masom reklama za svoj podkast i svoje poznate goste. E da, evo ga. Fotografija na kojoj se smeju sa čašama šampanjca u rukama i tekst: *Najbolja grupa devojaka*. Prkosno je lajkovala sliku, a zatim zatvorila aplikaciju; znala je da ne treba da mari za to što su je šutnule. Kliknula je na jednu poruku od mame sa linkom na članak o tome da je šećer otrov. I tako to... Blagi bože. Zacvilela je dok je skrolovala mnoštvo poruka od Dine Mahfuz, recepcionerke u reklamnoj agenciji *Sandelman i Dir*, u kojoj je radila:

Ovde je kaos. Leo kaže da svi moraju da dođu na jutarnji sastanak.

Deset minuta kasnije:

Jesi li krenula? Naš novi direktor dolazi danas. DANAS!!

Pet minuta kasnije:

Da li si živa?

Dva minuta kasnije:

Ako si živa, trebalo je da dođeš. Još pre otprilike pet minuta.

Leksija je zurila u ekran. Njen mozak nije mogao to da prati. Stari direktor je otišao, prošle nedelje je spakovao stvari; bio je prinuđen na to. Putem mejla. Niko u agenciji nije znao ništa drugo osim toga da će se pojaviti novi direktor, Danac.

Odgovorila je kratko:

Ok

Uopšte nije imala pojma da će novi direktor / prokleti Danac doći već danas. Niko nije znao ništa o tome. Ispraznila je čašu sa šumećim tabletama, pa sačekala nov talas mučnine pre nego što se, ispunjena strahom, naterala da ode do kupatila i susretne se sa svojim likom u ogledalu. Bilo je gore nego što je mislila. Kosa joj nije stajala čvrsto tokom noći, pa su joj ukošnice i vrpce štrčale kao vanzemaljci koji su se zaglavili u negotoljubivoj sredini. Svetloj, zamršenoj masi koja je predstavljala njenu kosu nije se svidela jučerašnja vlaga van kuće i stajala joj je oko glave kao žica za čišćenje. Pogledala je na sat. Ne, uopšte nema vremena za kupanje, feniranje, peglanje i dovođenje u red ove katastrofalne kose. Ludi pramenovi štrčali su na sve strane, a nešto lepljivo bilo joj je razmazano po slepoočnici. Dlanovima je obrisala grudi i stomak. Žica od grudnjaka usekla

joj se u kožu, a nova haljina-futrola je verovatno izgubila svaku nadu u spas hemijskim čišćenjem.

Bilo bi dobro da sam skinula šminku i izvadila sočiva pre nego što sam zaspala, uspaničeno je pomislila dok je gledala lepljive ostatke šminke. Linije od posteljine urezale su joj se po celom obrazu, a oči su joj bile zakrvavljene. Nikada u životu nije izgledala odvratnije. Kao da se probudila u paralelnoj dimenziji i srela drugu verziju same sebe. Jer ona nije osoba koja previše pije pa ujutru ne može da ustane za posao. Naprotiv, ona je sveža, vredna i pouzdana.

Pustila je toplu vodu i počela da se svlači. Ako se bude istuširala za manje od trideset sekundi, možda će i stići.

Nepunih pola sata kasnije našla se, drhtavih nogu, u prastarom liftu zgrade u Ulici Hepsbrun u Starom gradu, gde je bila smeštena njena reklamna agencija. Trebalo bi, naravno, da ide pešice – dva stepenika sagorevaju najmanje pet kalorija – ali bilo joj je teško čak i da stoji, pa je odustala. Saputnici su je gledali ispod oka, neko je čak stavio i ruku na nos, tako da je Leksija uz olakšanje napustila lift i otvorila vrata agencije. Držeći u ruci kafu koju je kupila usput, naslonila se na zid pustivši da joj telo zapljusne još jedan talas mučnine pre nego što se usudila da nastavi.

„Dobro jutro“, promrmljala je Dini Mahfuz. „I zdravo, Godzila“, rekla je majušnoj čivavi koja je Dinu svuda pratila. Sada je ležala u crnoj korpi na recepciji, odakle joj je mahnula paperjastim repom. Dina je otvorila usta da bi na usne nanela plavu nijansu, i upitala: „Sranje, kako se osećaš?“

Leksija je pokušala da zaustavi sledeći nalet cunami-mučnine. Pretpostavila je da je Dina zapazila crne kolutove ispod očiju, zakrvavljene dužice u oku i još uvek izgužvani obraz.

„Ozbiljno, da li to ti zaudaraš?“, nastavila je Dina s mladačkom, brutalnom iskrenošću. Devetnaest joj je godina i neka

je vrsta vunderkinda društvenih mreža. Ima sopstveni *Jutjub* kanal i, osim recepcije, odgovorna je za *Fejsbuk*, *Instagram* i veb-stranicu agencije. „Trebalo bi da uzmeš tabletu za grlo“, nasmešila se mahnuvši rukom kao da rasteruje smrad.

„Je li već počelo?“, upitala je Leksija, pažljivo se odvajajući od pulta za koji se pridržavala. Bacila je praznu papirnu šolju blizu kutije za reciklažu.

„Nije, još čekaju novog direktora“, fascinirano je rekla Dina dok ju je posmatrala. „Bio je ovde rano jutros, ali je onda nekud zbrisao. Poslao je poruku da stiže. Šalje dosta poruka“, promrmljala je.

Leksija je zadrhtala pri pomisli na tog Danca.

Dina je potapšala Godzilu po glavi. „Znaš da ne dolazi ni kakav Danac, zar ne?“

„Nije Danac?“

„Ma jok. I on je dobio otkaz.“ Dina se počesala po vratu oštrim plavim noktima.

„Pre nego što je uopšte i počeo da radi?“

„Aha, ovaj novi je neka zvezda direktno iz Londona. Finansijski direktor.“

„U redu“, rekla je Leksija. Nije uopšte bila spremna za finansijskog direktora iz Londona. Englezi umeju da budu odvratno grubi. Sada joj je skoro nedostajao prokleti Danac koga nikada nije ni videla. Sa severnjacima se lakše izlazi na kraj. Ali sa finansijskim direktorom Englezom? Videla je pred sobom visokog, mršavog, strogog muškarca; surovog starijeg čoveka nezadovoljnog svim i svačim. Izbegavala je da se pogleda u ogledalo na zidu kod recepcije, stvarno nije želela da vidi kako izgleda. Skupila je kosu u neurednu punđu i možda propustila nešto lepljivo kada je pokušala da očešlja zamršene pramenove dok se istovremeno šminkala i tražila par čitavih hulahopki. Odeća joj je u svakom slučaju bila čista: jednostavna crna suknja i crna bluza dugih rukava kupljena na sniženju u prodavnici *Monki*. Trljala je slepoočnicu, pokušavala da ispravi

hulahopke, koje su stajale krivo ispod suknje, i pomislila kako bi bilo mnogo bolje da je *ispeglala* bluzu. Je li joj se ikada desilo da nema vremena za peglanje odeće, pitala se.

„Bićete u velikoj sali za konferencije“, kolebljivo je rekla Dina, kao da sumnja u to da Leksija uopšte treba da prisustvuje.

Leksija joj se bledo nasmešila, otišla drhtavim korakom do sale i srozala se na jednu stolicu za konferencijskim stolom. Jedino što je želela, jedino što je zahtevala, jeste da ostane da radi kao kopirajter. Volela je svoj posao. U životu je najčešće bila u podređenom položaju: zadirkivali su je, nisu je prihvatili. Ali oduvek je umela da piše, i jednog dana je otkrila da bi mogla postati ono što se naziva kopirajter. Nikada nije zaboravila taj osećaj. Za ljude koji umeju da pišu bilo je i drugih poslova osim da budu novinari ili pisci, što joj je delovalo nedostižno. Trebalo je smišljati poruke, pisati tekstove – i primati platu za to.

Glasovi iz hodnika su se približavali. Odatle nikuda nije mogla. Došao je i taj trenutak. Pomerila je ajped, nabacila osmeh i nadala se da će stari, strogi finansijski direktor razmišljati o nečemu važnijem nego što su njen izgled i eventualni smrad. Možda je veoma star, pa ne vidi dobro? Možda nosi naočare? Bivši vlasnik Diter je star. Ona i Diter se dugo poznaju – trebalo je da joj kaže da je prodao agenciju, pomislila je tužno. A onda su se vrata zalupila, pa je brzo ustala, progutala mučninu i okrenula se na tu stranu. Istovremeno je uvukla stomak i zalepila na lice svoj najprofesionalniji osmeh. Starijim muškarcima se obično sviđala: nešto na njoj primoralo bi ih da zauzmu očinski stav. Možda je, sasvim jednostavno, bila bezopasna.

A onda kao da se sve zaledilo. Kao da je gledala neshvatljiv film.

Nije moguće.

Jer je prosto-naprosto nemoguće. Zar sada ima i halucinacije? Trepnula je. Pa još jednom. Ali ništa odlučujuće se nije desilo: on je još uvek bio tu.